

1. KAPITOLA

Piatok

30. jún 2017

Fredy

Prvý deň konca

Hrianku si natieram arašidovým maslom a jahodovým džemom. Schuti sa do nej zahryznem. Pri jedle takmer vždy zabudnem, aký som vlastne nešťastný. Zdvihnem pohľad a sledujem pri linke stojacich rodičov. Otec sa skláňa nad kávovarom a netrpezlivo, takmer zúrivo, po ňom ťuká.

Mama si postojáčky otvára biely jogurt. Číta si údaje na etikete. Aní od minula počet sacharidov neklesol, napriek tomu sa k tomu faktu stále vracia. Tragédia piatkového rána. Od zajtra sú prázdniny. No ja sa neteším. Pri učení som aspoň zabudol...

Prížmúrim oči a v duchu robím fotku na mobile.

Pridávam ju na duševný instagram.

Hešteg: *reklama na ticho*, hešteg: *paródia na rodinu*.

Prehltnem sústo. Skladám zvyšok hrianky a pchám si ho nasilu celý do úst. Kôrka mi škriabe d'asná, pánty sánky pracujú na plné obrátky. Zaplavuje ma chvíľkový pocit naplnenia.

Mama zaznamenáva moju prítomnosť. Stretnú sa nám modré pohľady. Naše oči sa zhovárajú, ide to aj bez slov, vysielam k nej tiché prepáč za moje negustiózne jedenie. A celkovo za moje jedenie. Zasa som pribral. Vie, že neznášam, keď sa k tejto téme vyjadruje, ale moja mama si aj tak neodpustí poznámku. Tri dva jeden.

Teraz. „Frederik, bude ti zle,“ hovorí nežne. V preklade: Nedžgaj sa ako prasa. Hešteg: *mama diplomatka*.

Po brade mi steká slina. Chcem ju sŕknúť naspäť, no kvacká na biely tanier, hneď vedľa nenatretého chleba.

„Sorry. Natriem aj tebe?“ Ukazujem na opečené pečivo a utieram sa do servítky. Hešteg: *črepiny slušnosti*. Trochu priveľa heštegov, nie?

Pozerá na mňa, akoby som ju obvinil z vraždy prvého stupňa. Ani sa nečudujem, že pôsobí tak nepríčetne. Z toho každodenného jogurtu by aj mne začalo šibať. Tie zlé sacharidy ma držia pri živote, mala by to skúsiť i ona.

„Nie, ďakujem,“ hovorí mi, ale to už pozerá na otca, ktorý si vychutnáva kávu a ťuká pritom do mobilu. Keby sa na mňa pozrel, čo neurobí, naše oči by sa nezhovárali. Mlčali by. Pravdepodobne by som ihneď sklopil zrak.

„Včera som znásilnil školskú tašku,“ tresnem odrazu do priestoru a radšej si tú činnosť nepredstavujem.

Mama je v šoku. Kyslá chuť podivnej poznámky jej fotku tváre rozmazáva. Hešteg: *jogurtové blues*.

„To čo trepeš za somariny?“ zareaguje otec po pár sekundách. Predtým ma však stihne prebodnúť vystreleným šípom z očí. Zrejme ma ním chcel zabiť. Kladie šálku do drezu.

Cink, cink, cink. Prichádzajú mu tri esemesky. Číta si ich a tvár sa mu rozjasňuje. Oči komunikujú s tou hranatou kraksničkou, akoby to bolo nejaké božstvo. Už sa ani nesnaží ukrývať emócie. Klesajú mi kútiky úst, priamoúmerne s tým, ako sa jemu nadviňujú. Čo si to dovoľuje! Ako len môže byť šťastný, keď mne ukradol radosť?

Mrknem po mame. Lepkavým šulcom z lkei si oberá vlasy a prípadné smietky zo saka, len aby odlepila zo seba to dusno. Alebo

to dusno vidím len ja? Mala by otcovi tresknúť panvicou po hlave, no neurobí to. V duchu fotím.

Pridávam obrázok na instagram. Opäť iba na ten duševný. Hešteg: *zlodeji úsmevov*.

„Som zvedavý na tvoje vysvedčenie,“ oznamuje mi otec a oblieka si sako. Nie je žiadny bankár, ani manažér. Obyčajný bezpečnostný pracovník. Stráži jednu budovu v Bratislave.

„Odveziem ťa do školy,“ ponúkne sa mama.

„Čo nemá nohy?“ spýta sa jej otec. Hešteg: *romantický rozhovor rodičov v dvoch voľných veršoch*.

2. KAPITOLA

Sobota

4. december 1999

Viola

28 dní pred novým začiatkom

Ležím na posteli a v hlave mi duní *Baby one more time* od Britney Spears. Jej hlas je natoľko otravný, až sa vám dostane do hlavy a uvedomíte si, že ho po troch vypitých pivách začínate napodobňovať. Stavím sa, že to dievča má pred sebou sľubnú kariéru. Tá koza je v mojom veku a už je milionárka. Asi som sa narodila v zlej krajine, aj v zlej rodine. Keby sme teda nejaká boli.

Do izby vtrhne mama.

„Ty si zasa pila?!“ Teraz teda nemám vôbec chuť na *Baby one more time*.

„Hm,“ vylezie zo mňa, znie to takmer previnilo.

„Sľúbila si mi, že budeš dobrá.“

Keď som mala päť, bolo jednoduchšie také niečo dodržať. „Prosím. Daj mi pokoj,“ cez ubolenú hlavu si prehadzujem perinu.

Matka ju zo mňa strháva. „To ako sa so mnou rozprávaš?“ Je šokovaná, hoci nechápem prečo. Posledné týždne s ňou takto komunikujem bežne. Nezvykla si? Dám jej ešte nejaký čas, pôjde to. Naučí sa, že mi má dať pokoj.

„Nemám chuť na rozhovory.“ Vstanem z postele a pomalým krokom prechádzam k dverám, aby som prešla do chodby a následne na záchod. Potáčam sa a je mi to úprimne ukradnuté.

„Potácaš sa!“ skríkne vyčítavo za mnou.

„To je teda postreh,“ zašomrem a zabuchnem jej dvere toalety pred nosom. Zamknem za sebou.

Sadnem si a pre istotu beriem do rúk prázdny lavór na bielizeň, ktorý je položený na práčke. Je starý a doškriabaný. Bruškami prstov prejdem po znehodnotených nálepkách rýb na jeho dne. Mama sa hnevala, keď som ich tam ako malá z nudy ponalepovala. Keď prišiel v ten deň tatko domov z roboty, pochválila som sa mu mojim výnimočným dielom a on ma na oplátku pochválil za kreativitu.

Mamka vtedy zúrila. Alebo žiarlila? Tuším oboje naraz. Už si to presne nepamätám. Spomínam si len na otcove nadšené slová. Pousmejem sa a popritom zakláňam hlavu. Tie obkladačky nie sú rovné. Nič v tomto byte nie je rovné.

Som strašne opitá. V ústach mám sucho a do žalúdka, akoby mi niekto napchal nálepky rýb a dal im tretí rozmer. Pomáham si dvomi prstami. Dodávam rybám štvrtý rozmer s príchuťou piva.

Keď doznejú posledné zvuky môjho kúpeľňového koncertu, lomcuje kľučkou a búcha na dvere. „Okamžite mi povedz, či si neodpadla.“

Bože, ona je fakt mimo. Ako by som jej asi tak mohla povedať, že som neodpadla, keby som odpadla. „Stará hysterka,“ zašomrem. Vylejem obsah lavóra a spláchnem.

„Ja z teba zošediviem!“ vykrične zúfalo, keď vyjdem konečne von. Oblapuje mi ramená. Premeriava si ma ako neprebádanú formu civilizácie. „Si zelená,“ poznamená. No nehovor! Som pre ňu mimozemšťan. Hladká mi ľútosťivo plecica, akoby som bola jej domáce zvieratko a nie vlastná dcéra. „Zlatko.“

Obzerám si jej vlasy. „Neskoro.“

„Čo neskoro?“

„Už si šedivá.“

Pustí ma a dáva si ruky vbok. „Si sarkastická ako tvoj otec. Mohla by si si aspoň trochu dávať pozor na jazyk, prosím? Aspoň trochu úcty,“ hovorí to tak milo... Ach.

„Mama, ja som nebola sarkastická, ale úprimná. A to je rozdiel.“
Nechám ju tam stáť so zvesenou hlavou. Tvári sa ako najväčšie chúďatko, to je jej obľúbená póza. Teda aspoň posledné týždne. Odpo-
chodujem okolo nej do svojej izby a zvalím sa na posteľ. Celý svet
sa točí ako na centrifúge a to mám rada. Cítim sa ako po dvadsiatej
jazde na kolotoči. Môj otec mi vždy doprial všetkého veľa a mama
to neznášala. Púšťam si rádio. Prelom tisícročí sa blíži. Už o mesiac
ho oslávime. Kašľať na Vianoce. Tentoraz zanikajú v oslnivom prí-
chode roka 2000.